

Tisztelt Igazgató Asszony, Tisztelt Tanáraink, Kedves Szülők, Vendégeink és Diáktársaink!

Az élet olyan, akár egy hosszú mese rengeteg egyedi végkifejlettel. Nem hiszik? Szíveskedjen mindenki végignézni rajtunk! Királylányok és királyfik. Ám ahogy a legtöbb mesehősnek, nekünk sem volt egyszerű eljutnunk ideig. De itt vagyunk, az utolsó előtti állomáson. Megpihenünk kicsit, mielőtt tovább megyünk, hogy legyőzzük együtt a hétfejű sárkányt, aki hiába nevezi Érettséginek magát, nem rémiszt meg minket. Mint már említettem, mi sem voltunk mindig királyfik és királylányok. Kis manókként kezdtük történetünket egy sűrű erdőben és fogalmunk sem volt, hogyan keveredhetnénk ki belőle. Ebben voltak segítségünkre az erdőbéli bölcsek, a tanáraink, akik befogadtak minket a Kodály Zoltánról elnevezett elvarázsolt kastélyba. Türelemmel, szeretettel, támogatással fordultak felénk és segítettek, hogy a tövisek helyére virágokat varázsoljunk, ezzel szebbé téve az erdönket. Megtanították, hogy tudással és szorgalommal lehet legyőzni az Érettségi nevű sárkányt, bíztattak minket, hogy sikerülni fog. Közösségünkben mindenki egyedi volt és különleges, ami pedig közös volt bennünk az a zene szeretete. Csak úgy zengett tőlünk az erdő! Rengeteg helyet bejártunk, sok kalandunk volt együtt. Igaz, sokszor volt szükségünk a kávé nevezetű varázssitalra és nem volt egyikünknek sem olyan hosszú haja, amivel felhúzhattuk volna magunkat a kastély lépcsőinek tetejére. A táblánk furcsa volt, mert hiába mondtuk neki, hogy „tábla, tábla, mondd meg nékem”, akkor is csak a Zanza TV hangján bírt megszólalni, esetleg megzenésített verseket énekelt, fizikai, kémiai kísérleteket mutatott és a másodfokú egyenlet megoldóképletét tárta a szemünk elé. Utóbb beláttuk, hogy ezek hasznosabbak voltak, hiszen azt, hogy mi vagyunk a legszebbek, legokosabbak, legszerényebbek a vidéken, az ő véleménye nélkül is tudtuk. Olyan nehéz helyzetek is adódtak, amelyeken nehezen tudtunk átvergődni, de együtt végül sikerült minden akadályt elhárítani az erdőben futó ösvényről, hogy megkezdhesük utunkat. És most itt állunk. Hercegnőkként és királyfikként az erdőnk szélén. Fél kézzel még kapaszkodunk az erdő fájának törzsébe, de már halljuk a zenét, ami az utolsó bálra szólít, a szalagavatóra. Mielőtt elindulnánk szüleinkre, nagyszüleinkre, rokonainkra tekintünk, akik a hamuban sült pogácsa mellé feltétlen szeretetet és boldogságot adtak útravalóul. Hálával tartozunk nekik, a sok királynak és királynőnek.

Most már mindenki elhiszi? Az élet mese. Hosszú mese és a mi gimnáziumi életünk fejezete lassan az utolsó oldalakhoz ér. Ma még élvezzük a bált, táncolunk és énekelünk. Aztán egymás kezét fogva elindulunk, hogy levágjuk a sárkány mind a hét fejét. Mert készen állunk rá.